

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽi/31/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200759
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7013200759.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, so sídlom v Bratislave, Suché mýto 19, proti žalovanému: starosta Obce Belža, so sídlom Belža 80, Seňa, zastúpeného advokátom JUDr. Radomírom Jakabom, PhD., Advokátska kancelária so sídlom Bočná 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/107/2013-76 zo dňa 9. októbra 2013, v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/107/2013-76 zo dňa 9. októbra 2013 o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 75,04 eur na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Jaromír Jakab, PhD. v lehote 15 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj krajský súd) rozsudkom č. k. 7S/107/2013-76 zo dňa 9. októbra 2013 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného doručené žalobcovi 7. mája 2013, ako aj fiktívne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu doručené žalobcovi 8. apríla 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného preskúmal postupom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v intenciách § 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií v spojení s § 3 ods.1, s § 14 ods. 1, s § 17 ods. 1, s § 18 ods. 3, s § 19 ods. 2,3 a s § 22 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne v intenciách s § 47 zákona o správnom konaní, ktorú právnu úpravu citoval.

Podľa názoru krajského súdu pod pojmom iný technický vykonateľný spôsob je potrebné rozumieť aj iné formy, ktorými možno uskutočniť procesný úkon -podanie žiadosti voči povinnej osobe. Jediným obmedzením týchto ďalších nešpecifikovaných foriem je iba to, aby boli objektívne technicky vykonateľné, t.j. aby takáto forma komunikácie bola objektívne technicky realizovateľná. Krajský súd

konštatoval, že s prihliadnutím na to, že za technicky vykonateľný spôsob podania žiadosti je potrebné považovať podanie žiadosti telefonicky, elektronickými nosičmi (napr. CD nosič), ale aj podanie realizované elektronickou formou, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Mal za to, že ustanovenie § 19 ods. 1 zákona o správnom konaní, ako aj ustanovenie § 14 ods.1 zákona o slobode informácií nepodmieňuje využitie formy podania elektronickými prostriedkami, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom, zriadením elektronickej podateľne ani jej evidenciu v zozname elektronických adries umiestnenia elektronických podateľní v zmysle zákona č 215/2002 Z. z., a preto žalobcovi nemožno vytýkať voľbu formy podania elektronickými prostriedkami, ktoré je podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a to ani za situácie, keď žalovaný nedisponoval elektronickou podateľňou. Považujúc rozhodnutie žalovaného za nezrozumiteľné pre nedostatok dôvodov, ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 250j ods. 2, písm. d/ O.s.p..

Krajský súd úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 250k ods.1, tretia veta O.s.p.). Dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že všetky informácie požadované žalobcom sú voľne dostupné na webových sídlach inštitúcií, ktoré podľa všeobecne známych skutočností disponujú týmito informáciami. Uviedol, že na webovom sídle Slovenského štatistického úradu sú k dispozícii nielen údaje o počte obyvateľov obce a o rozlohe obce Belža, ale aj ďalšie geografické a demografické údaje; údaje o mokradiach chránených Ramsarským dohovorom sú k dispozícii na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia ako odbornej organizácie Ministerstva životného prostredia SR (webové sídlo: www.sazp.sk); na webovom sídle Slovenskej agentúry životného prostredia sú uvedené medzinárodne významné mokrade SR podľa Ramsarského dohovoru [dohovor o mokradiach majúciach medzinárodný význam predovšetkým ako biotopy vodného vtáctva podpísaný v Ramsare (Irán) 2. februára 1971, oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR o prístupení k dohovoru publikované pod č. 396/1990 Zb.]; na tomto webovom sídle sa nachádza zoznam 14 mokradi zaradených do svetového zoznamu mokradi medzinárodného významu, ďalej je tam uvedená plocha mokradi a v ktorých okresoch sa jednotlivé mokrade nachádzajú; Do tohto zoznamu nie sú zaradené žiadne mokrade, ktoré by sa nachádzali v okrese Košice - okolie, do ktorého administratívne spadá obec Belža. Podľa názoru krajského súdu bolo preto zbytočné žiadať obec Belža o poskytnutie informácie o počte a zoznamu území chránených týmto dohovorom, ktoré by sa nachádzali na území obce.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobcom požadované informácie o údajoch o chránených územiach SR (informácie o počte a zoznamu území zaradených do sústavy chránených území NATURA 2000 s členením na osobitne chránené územia a osobitné územia ochrany) v zmysle smernice Rady ES č. 79/409/EHS o ochrane voľne žijúcich vtákov, tzv. smernica o vtákoch; v národnej legislatíve chránené vtáčie územia) a smernice Rady ES č. 92/43/EHS o ochrane biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín, tzv. smernica o biotopoch; v národnej legislatíve územia európskeho významu, sú k dispozícii na webovom sídle Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (www.sopsr.sk); na webovom sídle Štátnej ochrany prírody SR je prehľad vyhlásených chránených vtáčích území, ktoré sú vyhlasované vyhláškou Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky v Zbierke zákonov ako všeobecne záväznými právnymi predpismi; vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, ktorými sú vyhlasované chránené vtáčie územia obsahujú lokalizáciu chráneného vtáčieho územia podľa okresov a katastrálnych území, podľa parciel jednotlivých katastrálnych území a obsahujú aj presný popis priebehu vonkajšej hranice chráneného vtáčieho územia.

V danej súvislosti krajský súd poukázal na znenie § 2 zákona NR SR č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky, v zmysle ktorého o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka. Domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná. Podľa názoru krajského súdu je neprimerané od žalobcu požadovať poskytnutie informácie, ktorá je obsahom všeobecne záväzných právnych predpisov a zoznam osobitných území ochrany, resp. území európskeho významu je obsahom výnosu Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 3/2004-5.1.

Krajský súd konštatoval, že zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca mal možnosť získať požadované informácie ďaleko jednoduchším spôsobom, než ktorým postupoval a v dôsledku nedostatočného technického vybavenia žalovaného by nebol nútený uplatňovať svoje právo na informácie v súdnom konaní, ktorého predmetom bol prieskum fiktívneho rozhodnutia žalovaného, dajúc do pozornosti, že žalobca v roku 2013 podal na Krajskom súde v Košiciach celkom 81 žalôb, ktorými sa dožadoval

preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí starostov obcí (mestských častí mesta Košice). Nesúhlasil so žalobcom, že mal záujem o informácie a tieto sa snažil získať v autentickej podobe priamo od žalovaného a nie sprostredkovane, považujúc za rovnako autentický údaj o rozlohe obce (týka sa to aj ďalších údajov, ktoré boli predmetom žiadosti o poskytnutie informácií) nachádzajúci sa na webovom sídle Slovenského štatistického úradu, ako údaj o rozlohe obce, ktorý by žalobcovi poskytl samotná obec.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie elektronicky, opatrené zaručeným elektronickým podpisom, žalobca v zastúpení Róbert Bardač, s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Búdková 4, Bratislava, v mene a účet ktorej koná Mgr. Róbert Bardač, konateľ a advokát. Žiadal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 486,80 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia.

V dôvodoch odvolania žalobca namietal, že konanie pred krajským súdom má iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozsudok vo výroku o trovách konania vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca za inú vadu konania považoval nepredvídateľnosť a prekvapivosť napadnutého rozsudku vo výroku o trovách konania, tvrdiac, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v súdnom konaní, v ktorej súvislosti poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 248/08, sp. zn. IV. ÚS 24/2010 z 8. apríla 2010.

Ďalej namietal, že krajský súd rozhodol vo výroku o trovách konania o nepriznaní náhrady trov konania bez toho, aby mu umožnil akokoľvek sa vyjadriť k otázke nesplnenia podmienok pre nepriznanie náhrady trov konania. Týmto postupom podľa jeho názoru krajský súd zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania.

Poukazom na ďalšiu judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08) uviedol, že nárok na náhradu trov konania je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Nevytvorenie možnosti vyjadriť sa k otázke nepriznania náhrady trov konania je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (napr. nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 3698/10 zo 14. septembra 2011).

Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu, na základe ktorej žalobcovi nepriznal náhrady trov konania. Výslovil názor, že dôvody uvádzané súdom prvého stupňa nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa podľa § 250k ods. 1 tretia veta O.s.p. tvrdiac, že pre jeho účely mu nepostačovala informácia nájdená „niekde na internete“, potreboval ju mať priamo od poverenej osoby - povinnej osoby, ktorej sa týka a disponuje ňou. Namietal, že súd prvého stupňa postupoval v rozpore s čl. 3 ods. 4 Zmluvy o Európskej únii, nevykonával tzv. eurokonformný výklad ustanovenia § 250k ops. 1 O.s.p.. Poukázal na spornosť požiadavky krajského súdu preukazovať, že sa pokúšal získať žiadanú informáciu inak, pretože zákon mu túto povinnosť nikde neukladá, a teda ani nemohol predpokladať potrebu predloženia dôkazu v tomto smere. Túto požiadavku označil za arbitrárnu, osobitne, pokiaľ jej nenaplnenie krajský súd mal za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 9. novembra 2010, sp. zn. 3Sžf/12/2010). Dal do pozornosti rozhodnutie súdneho dvora zo dňa 14. februára 2012, Flachglas Torgau, GmbH, C-204/09, bod 31.

Ďalej uviedol, že požadované informácie neboli k 21. februáru 2013 sprístupnené na internete; priamo z webovej stránky Štatistického úradu zreteľne vyplýva, že napr. údaje o počte obyvateľov Slovenskej republiky k 31. decembru 2012 zverejnil štatistický úrad až 7. marca 2013, dokument s počtom obyvateľov jednotlivých obcí bol vytvorený až 17. apríla 2013.

Nesúhlasil ani s názorom krajského súdu, že z pôsobnosti zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“) sú vyňaté informácie vyplývajúce zo všeobecne záväzných právnych predpisov, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v §§ 8-12 zákon o slobode informácií ustanovuje dôvody, pre ktoré povinná osoba môže odmietnuť poskytnúť informáciu, pričom táto skutočnosť medzi ne nepatrí.

Odvolateľ nepovažoval žiaden z dôvodov uvedených krajským súdom za dôvod hodný osobitného

zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania.

Výtýkal krajského súdu, že vykonal svojvoľný výklad § 250k ods.1 O.s.p. v rozpore s právom Európskej únie, keď vyložil a aplikoval § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p. spôsobom, ktorý je v rozpore s Aarhuským dohovorom a smernicou 2003/4, z ktorej právnej úpravy vyplýva zákaz znemožnenia, resp. nadmerného sťaženia prístupu k informáciám o životnom prostredí, pričom takéto informácie boli súčasťou žalobcovej žiadosti adresovanej žalovanému. Poukázal tiež na právnu úpravu konania pred súdom v správnom súdnictve, ktorá pre konanie o žalobe ustanovuje obligatórne zastúpenie advokátom. Dôvodil, že krajský súd mal vykonať taký výklad § 250k ods. 1, tretia veta O.s.p., ktorý by bol eurokonformný, t. j. sledoval by naplnenie účelu uvedených právnych aktov EÚ a judikatúry Súdneho dvora tak, aby žalobca nebol nepriznaním náhrady trov konania penolizovaný a nebol mu prakticky znemožnený a nadmerne sťažený výkon práv, ktoré priznáva právny poriadok Únie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval rozsudok krajského súdu v napadnutej časti ako vecne a právne správny potvrdiť. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Uplatnil si náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj najvyšší súd) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre konanie o odvolaní proti rozsudku krajského súdu v napadnutej časti.

V zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej konanie o žalobách sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O.s.p. žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 201 O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 209 ods. 1 O.s.p. súd prvého stupňa uznesením vyzve toho, kto podal odvolanie neobsahujúce náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2, aby chýbajúce náležitosti doplnil, a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/. Ak sa aj napriek výzve súdu odvolanie nedoplní alebo ak ide o oneskorené odvolanie alebo podané tým, kto naň nie je oprávnený, predloží súd prvého stupňa odvolanie na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Podľa § 211 ods. 1 O.s.p., ak súd prvého stupňa nesprávne postupoval podľa § 209 ods. 1, odvolací súd sám vyzve toho, kto podal odvolanie, aby doplnil chýbajúce náležitosti, a poučí ho o následkoch

neodstránenia väd odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. d/. Vo veciach podľa § 120 ods. 2 odvolací súd odstraňuje vady odvolania tým, že sa obmedzí len na zistenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie napáda. Odvolací súd sám odstráni vady pri doručovaní odvolania a výzvy podľa § 209a ods. 1 tak, že sám vykoná doručovanie. Odvolací súd rozhodne aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa.

Podľa § 218 ods. 1 O.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré a/ bolo podané oneskorene; b/ bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený; c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné; d/ nemá náležitosti podľa § 205 ods. 1 a 2; ak boli dodržané podmienky podľa § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1, e/ rozhodnutie napadnuté odvolaním zaniklo inak.

Podľa § 24 O.s.p. účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Podľa § 25 ods. 1 O.s.p. ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť.

Podľa § 28 ods. 1 O.s.p. zástupcovi, ktorého si účastník zvolil, udelí písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď pre celé konanie alebo len pre určité úkony.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy odvolací súd skúmal podmienky konania o odvolaní. Z predloženého spisového materiálu súd prvého stupňa mal preukázané, že v pripojenom súdnom spise krajského súdu sa nachádzajú vo fotokópii jednak plnomocenstvo zo dňa 19. februára 2013 udelené žalobcom advokátovi Advokátskej kancelárii Bardač, s. r. o. pre viaceré správne konania, ako aj prezidiálna plná moc zo dňa 20. februára 2013 pre konania vo veciach preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v územnej pôsobnosti Krajského súdu v Košiciach. Žalobca v žalobe uvádza, že plná moc na zastupovanie v súdnom konaní je založená v spisoch súdnej správy krajského súdu pod zn. 1SprV/232/2013.

Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia najvyšší súd vyzval Advokátsku kanceláriu Bardač, s.r.o., a aj žalobcu na predloženie originálu plnomocenstva pre zastupovanie žalobcu v preskúmvacom konaní v danej veci (výzva z 28. mája 2014, doručená Bardač, s.r.o., Advokátska kancelária dňa 2.6.2014 a doporučená zásielka súdu o doručení výzvy žalobcovi sa vrátila späť z dôvodu nezastihnutia adresáta), keďže v predloženom spise sa nenachádzal originál plnomocenstva preukazujúceho zastúpenie žalobcu advokátom Advokátska kancelária Bardač, s.r.o., a to v žiadnej forme. Na výzvu najvyššieho súdu spoločnosť Bardač, s.r.o. Advokátska kancelária nijak nereagovala a súdu nezaslala žiadne stanovisko.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ odvolanie podáva advokát v mene účastníka konania ako jeho zástupca bez toho, aby bolo preukázané jeho oprávnenie na zastupovanie spôsobom uvedeným v § 28 ods. 1 O.s.p., ide o nedostatok procesnej podmienky konania, ktorý možno odstrániť, pričom súd je povinný skúmať splnenie tejto procesnej podmienky počas celého konania, t. j. aj v odvolacom konaní a ak nie je splnená, musí vyzvať účastníka na jej odstránenie. Uvedená zásada platí aj vtedy, keď odvolací súd plnomocenstvo, založené v spise pred podaním odvolania, nepovažuje za postačujúce na preukázanie zastupovania účastníka v konaní.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že rešpektuje a nespochybňuje existenciu plnomocenstva v konaní na krajskom súde zaevidovaného v jeho registri Spr.

Občiansky súdny poriadok (§ 28) okrem plnej moci pre celé konanie (tzv. procesné plnomocenstvo) pozná aj plnomocenstvo všeobecné (oprávňujúce zastupovať účastníka v každom súdnom konaní, nech ide o ktorúkoľvek vec). Všeobecné plnomocenstvo bolo možné založiť do spisov súdnej správy príslušného súdu a v konkrétnej veci sa naň odvolať, avšak na jeho existenciu musel účastník alebo ním zvolený zástupca súd upozorniť (R 43/2003), vzhľadom k tomu odvolací rešpektuje a nespochybňuje existenciu plnomocenstva v konaní na krajskom súde zaevidovaného v jeho registri Spr. Vychádzajúc z

uvedeného však je nutné rozlišovať medzi udelením plnomocenstva a preukazovaním jeho udelenia. Udelené plnomocenstvo sa preukazuje predložením originálu plnomocenstva, iná situácia je v prípade udelenia plnomocenstva ústne do zápisnice súdu (§ 28 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na skutkové zistenia vyplývajúce z predloženého spisu odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu, že na založenie, resp. uschovanie všeobecného plnomocenstva do spisov súdnej správy sa vzťahovala Inštrukcia ministerstva spravodlivosti č. 18/1964 o účasti organizácií a štátu v súdnom konaní a o ich zastupovaní, ktorá umožňovala aj advokátom zastupujúcim „organizáciu alebo štát“ uschovať udelené všeobecné plnomocenstvo v správnych spisoch súdu, ktorý vo veci koná. Uvedená inštrukcia bola však s účinnosťou od 19. marca 2012 Inštrukciou ministerstva spravodlivosti č. 10/2012 zrušená (čl. 15a ods. 2; príloha č. 1a) bez náhrady. Z tohto dôvodu súdy nie sú oprávnené a povinné akceptovať preukazovanie udelenia plnomocenstva na zastupovanie v občianskom súdnom konaní vrátane konania v správnom súdnictve poukazom na originál všeobecného plnomocenstva uschovaného v spisoch správy súdu, ktorý vec prejednáva. V danej súvislosti odvolací súd súčasne poznamenáva, že aj v čase jej účinnosti táto inštrukcia vyžadovala uschovanie originálu plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná, t. j. na každom jednom súde, ktorý dotknutú vec prejednáva a rozhoduje o nej samostatne, pričom požiadavka na preukázanie udeleného plnomocenstva žiadnym spôsobom nespochybňuje rozsah udeleného plnomocenstva podľa § 25 ods. 1 O.s.p.. Pokiaľ teda aj krajský súd disponoval originálom plnomocenstva udeleného žalobcom advokátovi Advokátska kancelária Bardač, s. r. o., a mohol si teda jeho udelenie riadne overiť, najvyšší súd túto možnosť nemal, pritom preukázanie existencie plnomocenstva nie je skutočnosťou, ktorej preukazovanie môže účastník ponechať na vyhládavacej povinnosti súdu (§ 120 ods. 1, 2 O.s.p.). Z uvedených dôvodov Bardač, s.r.o., advokátska kancelária si nesprávne vyložila ustanovenia dnes (aj v čase podania žaloby) zrušenej Inštrukcie č. 18/1964 o možnosti (potrebe) uschovať „originál plnomocenstva v spise súdnej správy súdu, ktorý vo veci koná“.

Vychádzajúc z uvedených skutočností pokiaľ najvyššiemu súdu bolo vo veci žalobcu predložené odvolanie (zaručeným elektronickým podpisom) spoločnosti Bardač, s.r.o. advokátska kancelária, ktorá napriek výzve odvolacieho súdu nepreukázala svoje oprávnenie na tento úkon v mene a na účet žalobcu v danej veci, nemožno mať za to, že odvolanie bolo podané žalobcom a naopak z daného úkonu vyplýva, že toto podala spoločnosť Bardač, s.r.o., advokátska kancelária vo vlastnom mene a na vlastný účet.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie podal iný subjekt ako účastník konania - žalobca, a keďže ani na riadne doručenú výzvu odvolateľ nepreukázal existenciu oprávnenia vykonať tento procesný úkon v mene a na účet žalobcu (plnomocenstvo), odvolací súd postupom podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. odvolanie ako podané neoprávnenou osobou odmietol.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 224 ods. 1 v spojení v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 146 ods. 2, veta prvá O.s.p. per analogiam. Žalobca svojim konaním zaviniť, že jeho odvolanie odvolací súd odmietol, majúce za následok neprejednanie odvolania v merite, a preto pokiaľ žalovanému vznikli v odvolacom konaní trovy tohto konania, vzniklo mu zákonné právo na ich náhradu. Žalovanému v odvolacom konaní vznikli trovy tohto konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia advokátom za jeden úkon právnej služby - podanie vyjadrenia k odvolaniu v sume 67 € a paušálnej náhrady v sume 8,04 €, v celosti 75,04 €, v zmysle § 14 ods.1,3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a preto odvolací súd zaviazal žalobcu k ich náhrade na účet právneho zástupcu žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.